

raske murre ning kartlikud mõtted süddant mul loor-
mawad; kardan et surmatund jubba pea kätte on
jõudmas. Endised pattud seisawad otsego paksud
pilwed mul waimo silma ees; oh, teie ei tea, mis
rahhuta miino ing on. Teie olete üks aus wagga
mees, laske mind patto üllestunniatada! wõite pree-
stri assemel miino kahhetsemist kuulda!" Jrmabbe
waastas: "Rõige effiteks tõutage rõwimist, wargust,
tapmist ja muud süddame kurjust opis mahha jätta,
muido ei maksa patto kahhetsemine middagi." —
"Sedda ma tean," ütles Reinowadder: "laske patto-
tunnistust mind allustada. Ei tohhi ma teile salgada,
kudda kõige lomade wasto, kes praego meie kuuningrigis
ellawad, ma paljogi patto ollen teinud. Onno Wessi-
käppa panin pakko wahhele näppistisse, kus ta nahka
pargiti, et kühbara ja kindad pandiks jättis. Kassi
petsin walle kelega ire-sögile, kus ta lingo langedes
kibbedat rooska sai ja ühhe silma ärrakautas. Mi-
samoti kaebab kuf Kannuõjalg tõt möda; ma rõwi-
sin lapsed tal ja pannin neid nahka. Ka kuuninga
lõukoera ja teina sure emanda wasto ollen mitmel
puhhul eksinud. Kriimsilm sai miino läbbi mõnda
äbbi ning teotust. Agga kassin aeg ei lubba kõit tem-
pusid siin üllestunniatada. Malja pärrast sõimasin
hunti ifka onnoks, ehk me kül koggonist suggulased
ei olle. Üksford — sest on aastad kuus teed — ella-
sin ma tük aega Ollowerre firriko liggidal, kus sel
aeal paljo kaño olli; seal tulli hunt miino jure ja

immustas kella-lõmise ammetid õppida, et firrikomehhe
tenistust saaks. Ma siidusin ta jallad kella-ohhelikko
kälge kammitssasse ja wana mees affas lusti pärrast
kella ellistama, et firrikomehhe ammeti selgetks saaks.
Nahwas jooksis iggaltpoolt lõpmata kella-ellina peale
koko, leidis hunti kammitas ja andis temale wallo
et nahk agga suitses, kunni ta wimalis waewaga
rahwa käest peasis. Zeine lord pallus Kriimsilm
mind, et piddin musta judi-mütsi temale pähhe pan-
nema, sest temal olli immo möda küllasid kribbo-
krabbo kaubaga ümber käia. Seal kõrwetasin tullega
pä ümbert karwad ärra et nahk kortsus ja hundile
wallo pärrast ulgus. Misamoti õppetasin koera kom-
bel tedda sabbaga kalla püüdma. Üksford läksime
jälle õfel ühhe rikka mehhe aita kistuma, kus mõned
raswased sea kingid ruffi salwes olid. Kriimsilm
krapis käppadega seina alla auko, pugges waewaga
sisse; agga aidas ei jõudnud mehhike ahnust kelata;
sõi ülleliga, paisus jämedaks kui tine kon, ja ei peas-
nud enam kitsast august taggasi. Ma teggin õue
peal kärä, napsatasin perremehhe silma ees ühhe
kaña ja putkasin jooksu; siis läksin aida ette, lassin
kaña suust, ja rahwas sai seddawisi hundi jäljed
kätte. Oi, seal wirrutati ühtluisi wanameest, kunni
ta ärraminnestas, inimesed tedda surnuks piddasid,
sabbapididi aija tahha weddasid ja siis maggama läksid,
kui effiteks nõu wõtnud, teisel õniful hundi kassokat
mahha nälgida. Ei tea kui kaua ta seal roidus seisis.